

цѣла паплачъ отъ черкези, нѣщо около 200—250 души наизкочиха отъ гората. Работата стана сириозна. Тѣ имаха за позиция гората, а ний бѣхме на открито! Азъ отворихъ огънь съ 30—40 момчета на неприятеля чрѣзъ прибѣжки въ цепъ. Тактиката що годѣ умѣхъ. Щомъ пушките загърмѣха, ето, че и дружината се прибра и съ повече отъ половината навлѣзохме въ гората. Въ скоро врѣме изгонихме черкезитѣ, освободихме сосата отъ неприятеля, а керванътъ ни пакъ тѣй спокойно продължи пътя си. Дружината ни бѣ съвсѣмъ разредена. Бѣше се проточила на една линия дълга около единъ километъръ близо. Отъ страни пустнахме по едно крило на 20—30 крачки, които пазяха и стрѣлѣха къмъ неприятеля. Ботсвъ въ това врѣме бѣ между първитѣ редове на дружината. Щомъ го съгледа Войновски, разпореди да го спре. Черкезитѣ за малко прѣстанаха бѣха да ни нападатъ, слѣдъ което наново пакъ почнаха своитѣ лѣйствия. ту отпрѣдъ на дружината, ту изотзадъ. Прѣднитѣ нападения ставаха отъ коннишата на черкезитѣ, която невидимо лѣтѣше изъ долините и внезапно изсипваше огъня върху ни, слѣдъ което пакъ се скриваше. Отзаде пакъ ни безпокоеше пѣхотата, която непрѣставаше ни за минута. Още не бѣхме излѣзли отъ гората, когато слънцето разпрѣсна своитѣ лъчи върху насъ, върху околността, като направи картинита още по-трогателна и жива. Това не бѣ игра, това бѣше сириозна работа. Смъртъ, смъртъ се виѣше надъ главитѣ ни. Поостанѣлъ бѣхъ съ нѣколцина мои другари доста надире отъ дружината за да стрѣлямъ къмъ неприятеля, когато единъ куршумъ прониза матерката ми пълна съ ромъ, отъ която той изтече на земята. Тѣй непотрѣбна вече за работа, захвърлихъ я къмъ долината, която лежеше отлѣво на сосата. Щомъ излѣзохме отъ гората, и паденията станаха много по-жестоки. Прѣдъ насъ стоеше селото Баница съ своето равно и голо поле. Отъ ѣдѣсно на сосата имаше дрѣбакъ. Когато прѣближихме до